

”Vi måste älska kyrkan så mycket vi kan”

Med anledning av att det den 26 juni på nytt är dags att fira den helige Josemarías dödsdag vill vi här återge ett direkt vittnesbörd om det som hände den där dagen år 1975.

2006-06-21

Se: Nyhet om Mässorna runt om i världen i den helige Josemarías fest och liturgiska texter på olika

språk för att fira den heliga Mässan den 26 juni.

Maria Pilar de Meer de Rivera, även kallad "*Chus*", bor i Barcelona. Hon föddes i Valladolid mitt under inbördeskriget och lärde känna Opus Dei det år hon tog studenten. Sedan studerade hon medicin vid Navarra-universitetet. Efter avslutade studier flyttade hon till Rom. Där var hon den helige Josemarías medarbetare när det gällde att styra Opus Dei och var ledare för "*Colegio Romano de Santa Maria*", ett internationellt studiecentrum. Opus Deis grundare besökte vid ett flertal tillfällen denna institution, som låg då i Castelgandolfo. Den sista gången han besökte den var på sin egen dödsdag, den 26 juni 1975.

"Jag kommer ihåg den dagen som om det var igår", säger doktor Meer.

"Den helige Josemaría var på besök i Villa delle Rose, som huset heter. Vi

hade sett fram emot hans besök enormt. Han kom klockan 10.30 tillsammans med biskop Álvaro del Portillo och biskop Xavier Echevarría. Han hade som present med sig en anka av kristallglas. Han sade att besöket hos oss var det sista i Rom, han skulle sedan iväg på en resa.”.

Den helige Josemaría hade sedan ett kort informellt möte med de närvarande. Chus förklarar närmare: ”Liksom så många andra gånger satte han sig bredvid sällskapsrummets öppna spis. Det blev ett möte i en varm och innerlig atmosfär. Trots att han var så trött ville han ägna en stund åt sina döttrars utbildning.”

ATT TJÄNA KYRKAN

"Av en tillfällighet var det första gången som det i Colegio Romano fanns studenter från alla fem världsdelarna. Därför den helige

Josemaría, fortsätter De Meer, intresserade sig för dem som senast kommit till Rom, det var studenter från Kenya och Filippinerna och framför allt från Japan. Han sade till dem att utnyttja sin studietid väl och visade sin faderliga omsorg genom att också uppmuntra dem att förutom att studera också bedriva sport och vila när de kände att de behövde det”.

"Dagen förut hade varit årsdagen för de tre första Opus Dei-prästernas vigning. Han ville tala om det och påminde de närvarande, som alla var kvinnor: *Ni har också prästerligt sinne ... Ni kan och bör med detta prästerliga sinne hjälpa till och med Herrens nåd och det prästerliga ämbetet (...)kommer vi att utföra ett bra och effektivt arbete.* En stund senare tillade han: *Vi måste älska kyrkan och påven mycket, vilken påve det än är. Be Herren att vår tjänst för*

kyrkan och för den helige Fadern blir till stor nytta.”

Under detta samkväm berättade en flicka från Chile för grundaren om de dop, bikter och första kommuniionsfiranden som ägt rum på en ö i södra Chile i samband med en katekesundervisning som hon deltagit i. ”Jag blev rörd över den helige Josemarías svar”, säger Chus, som exakt kommer ihåg vilka ord grundaren använde: *Tänk på att det inte var något som ni själva kunde yvas av. Detta skedde på grund av Herrens lidande, Herrens smärta, på grund av allt arbete, all möda som Guds moder lagt ner, på grund av allas vår bön (...), på grund av kyrkans helighet. Det skulle kunna tyckas er som om det var resultatet av ert arbete men det vore högmodigt att tro det. Den helige Josemaría ”yttrade dessa ord eftertänksamt, i en ton som på ett naturligt sätt avspeglade djupet i hans tro, och det var en*

uppmaning att vara ödmjuka”, tillägger Chus. Mötet avslutades med att han uttalade några ord om rikedomerna som för en kristen person ligger i det vardagliga livet och ”de små detaljerna som dyker upp under dagens lopp”.

Precis då sade den helige Josemaría att han inte mådde bra. ”Vi avbröt samkvämet fast han försökte lugna oss genom att skämta och vifta bort det faktum att han inte mådde bra. Efter att ha vilat några minuter på ett kontor, begav han sig till garaget för att återvända till Rom. Med sitt vanliga goda humör sade han: *Förlåt mig, kära döttrar, för att jag ställt till besvär för er.* Han knäböjde inför det allraheligaste i tabernaklet och tog farväl. Klockan var tjugo över elva på morgonen. Några minuter före klockan tolv kom han fram till Rom. Han gick in i kontoret där han brukade arbeta och föll död ner.”

DON ALVAROS BEHÄRSKADE SMÄRTA

Conchita Areta Romero, en kvinna från Navarra som sedan många år tillbaka bor i Barcelona, upplevde i högkvarteret i Rom grundarens död. Hon var vittne till den behärskade smärtan hos biskop Álvaro del Portillo, som var den helige Josemarías trogne medarbetare och den förste efterträdaren inom Opus Dei till honom.

“Omkring klockan ett mitt på dagen, förklarar Conchita, sade don Alvaro till oss att vi skulle be för en mycket angelägen sak.” Hon kunde inte tro att de höll på att be för grundarens liv. I det ögonblicket höll han på att få de sjukas smörjelse och man försökte återuppliva honom.

”Omkring klockan kvart i två fick vi veta att den helige Josemaría var död. Stillheten började visa sig med

samma styrka som smärtan”,
påminner hon sig.

Vidare minns hon följande: ”Jag har alltid tackat Gud för att jag var i stånd att hjälpa till med att ta hand om den helige Josemarías livlösa kropp. Hans ansikte utstrålade frid. Efter att ha förberett kläderna som man klädde honom i och gjort i ordnig också för den första *corpore insepulto*-mässan som biskop Alvaro firade, fick jag möjligheten att hålla vakt hos den helige Josemarías kvarlevor i gryningen den 27 juni. Jag fick uppleva så många tecken på vördnad och kärlek som alla de visade som kom för att vaka vid hans kropp. Det var personligheter både från kyrkan och från det civila livet, tjänstemän, unga och gamla, mödrar med små barn. Den sista *corpore insepulto*-mässan som även den firades av biskop Alvaro blev särskilt rörande. Biskop Álvaro, som vi alla betraktade som en äldre bror, bad

oss om nya trohetsföresatser. Jag kommer ihåg hur han framhöll ett karakteristiskt drag hos den helige Josemaría, och uppmuntrade oss att imitera, hans ödmjukhet och önskan att vara diskret.”

Slutligen säger Conchita: “Det var verkligen svårt att vänja sig vid tanken att han inte längre var ibland oss. Han var en så levande person som deltog i husets alla små detaljer. Vi kände till och med den fysiska närheten av hans kvarlevor i kryptan till Santa Marias kapell (numera Prelatskyrkan). Vi kände från första ögonblicket att han var med oss uppifrån himlen och det gjorde att vi kände oss sporrade att med ny energi kämpa för att förverkliga i våra liv det som han hade lärt oss med sitt.”

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/vi-maste-alska-kyrkan-sa-
mycket-vi-kan/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/vi-maste-alska-kyrkan-sa-mycket-vi-kan/) (2025-08-15)